

עֲזְרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת מִקְצֵי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדְוֹץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ו' - חֲלָק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 175

מוֹפֵץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

וּמָה יִמְרוֹן חֲבֵרִיָּא, דְּהָא קָרָא קִשְׁיָא הוּא, דְּהָא
 לֹא הָוָה לִיה לְמִכְתָּב הָכִי, דְּהָא חֲזִינָן כַּמָּה
 מְלָכִים הָווּ, עַד דְּלֹא יִיתוּן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְעַד לָא יְהֵא
 מְלָכָא לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּמָה אֶתְחִזִּי הָכָא, וּבְדָא אֶתְעֵרוּ
 חֲבֵרִיָּא. אָלָא רְזָא דְרְזִין הוּא, דְּלֹא יִכְלִין בְּנֵי נִשְׂא
 לְמַנְדַּע וּלְאַשְׁתְּמוּדַע וּלְמַרְחֵשׁ בְּדַעְתֵּיהוּ בְּהָא.



ספר נפלאות הווהר

נחלתך מכוון לשבתך פעלת ה' מקדש אד-ני כוננו ידך, ה' ימלך לעלם ועד, במהרה
 בימינו אמן.

פרק ב'

א) מעמד הר סיני בגלוי סודות ה"אדרא"¹
 באותו היום בו עמד רשב"י להסתלק (מזה) העולם, הגיעו לביתו רבי אבא, רבי
 אלעזר בנו, ושאר החבריא קדישא. הבית היה מלא, ואש הקיפה את הבית סביב.

1. א' דראש חדש אדר שנת תש"ע לפ"ק - לכבוד "אוצר היהדות", חברה מזכיי הרבים
 העולמי, מפעל עולמי להצלת הדת, מיסודו של הגאון הצדיק רבי שלום יהודה גראס כ"ק
 מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

שלום רב וכל טוב סלה - זוכרני פד הוינא טליא ספר לי מר זקני שיחיה לארץ ימים
 ושנים, שהיה מנהגם בעיר בגדד בימי שבת קדש אחרי סעדה שניה בשבת קדש היו מתאספים
 בבית הכנסת ילדים וזקנים וכל הקהל. חלקם קוראים "אדרא רבא ואידרא זוטא" ומסיימים
 כל שבת, חלקם משניות, וחלקם מסיימים את כל ספר תהלים, וכך נהגו בעידודו של מרן רבן
 של כל בני הגולה ה"בן איש חי" וצ"ל. מי יתן ונזכה להחזיר עטרה לישנה.
 בכרפת התורה, ממני: סיגא ניר.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת...] [לבנים...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים...] אמן סלה.

תֵּאָנָא, עֵתִיקָא דְעֵתִיקוּן, טְמִירָא דְטְמִירִין, עַד לָא
זְמִין תְּקוּנִי (דְּמִלְכָא), וְעֵטוּרֵי עֵטוּרִין, שִׁירוֹתָא
וְסִימָא לָא תָּוָה. וְתָוָה מִגְּלִיף וּמִשְׁעַר בֵּיתָה. וּפְרִיס
קַמֵּיהּ חַד פְּרָסָא, וּבָה גְלִיף וְשִׁיעַר מְלָכִין.

וְתְקוּנִי לָא אֲתֵקִימוּ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְאֵלֶּה
הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מָלְכוּ בְּאֶרֶץ אֲדוּם לְפָנַי
מֶלֶךְ מֶלֶךְ לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל. מִלְכָּא קַדְמָאָה, לְבַנֵּי יִשְׂרָאֵל
קַדְמָאָה. וּבְלָהוּ דְגְלִיפּוּ (וְלֹא אֲתֵקִימוּ) בְּשִׁמְהוֹן אֲתֵקְרוּן.
וְלֹא אֲתֵקִימוּ, עַד דְּאֲנַח לָהּ, וְאַצְנַע לָהּ, וּלְבַתֵּר זְמַנָּא
הוּא אֲסֵתְלֵק (נ"א תָּוָה מִסְתַּכַּל) בְּהֵוֹא פְּרָסָא, וְאֲתֵתְקוּן
בְּתְקוּנִי.



ספר נפלאות הזוהר

נַעֲנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: הִנֵּה כְּעַת הַיָּא שְׁעַת רְצוֹן, יִשְׁנַם דְּכָרִים קְדוּשִׁים שְׁעַד
הַיּוֹם לֹא גְלִיתִי לְאִישׁ וְהָיוּ נִסְתָּרִים בְּלִבִּי, כְּעַת אֲגַלֶּה אוֹתָם לְפָנַי הַשְּׂכִינָה.

דְּבָרוֹת קֹדֶשׁ נוֹרְאִים, סוּדוֹת תּוֹרָה נִסְתָּרִים, גְּלָה רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּר יוֹחָאי, וְרַבִּי אַבָּא
כְּתָבָם מִפִּי, אַחַר כֵּן נִסְדְּרוּ בְּשֵׁם "אֲדָרָא זוּטָא". "אֲדָרָא" זוּ נֶאֱמָרָה כְּהַמְשֵׁךְ לְ"אֲדָרָא

בא ראה, ויכר יוסף את אחיו. בשעה שנפלו בידו, הוא רחם עליהם, משום שהוא שלם, והם לא הכירוהו. שאותם שמעון ולוי באו מצד הדין הקשה, ועל פן לא רחמו עליו, שהרי כל אותם בעלי הדין הקשה לא מרחמים על בני אדם בשעה שנפולים בידיהם.

ומשום כן אמר דוד, (תהלים מט) למה אירא. לא כתוב יראתי, אלא אירא, [אלא] שיש [שאין] לי לפחד מאותם ימי רע, כפי שאמרנו. עון עקבי יסובני, מי הם עקבי? אלו הם בסוד האמונה, שכתוב (בראשית כד) וידו אחזת בעקב עשו. זה הוא העקב, והם העקבים שמסתכלים בהם תמיד, באותו החטא שאדם דש בו תמיד בעקבו.

בא ראה מה כתוב? (ישעיה ה) הוי משכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. בחבלי השוא - שדש בו בעקב ולא חושש עליו, ואחר כך מתחזק ונעשה [בחבלי השוא] כעבות העגלה, ומתחזק אותו החטא, ומסטה אותו בעולם הזה ובעולם הבא. אשריהם הצדיקים שיודעים להשמר מחטאיהם, והם תמיד מפשפשים במעשיהם כדי שלא ימצא עליהם מקטרג בעולם הזה, ולא ישטינו עליהם לעולם הבא, שהרי התורה מתקנת להם דרכים ושבילים ללכת בהם, שכתוב (משלי א) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

ויכר יוסף את החלומות אשר חלם להם וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (שם כד) בנפל אויבך אל תשמח ובכשלו אל יגל לבך. בא ראה, הקדוש ברוך הוא עשה את האדם שיזכה לכבודו ולשמש לפניו תמיד ולהשתדל בתורה

הא חזי, ויכר יוסף את אחיו. בשעתא דנפלו בידיה, איהו רחים עלייהו, בגין דאיהו שלים. והם לא הפירוהו, דאינון שמעון ולוי, אתו מסטרא דדינא קשיא, ועל דא לא רחמו עליה. דהא כל אינון מאריהון דדינא קשיא, לא מרחמי עלייהו דבני נשא בשעתא דנפלי בידייהו.

ובגין כן אמר דוד, (תהלים מט) למה אירא. יראתי לא כתיב, אלא אירא, (אלא) דאית (בי' דלת) לי למדחל (דף קצט ע"א) מאינון ימי רע, כדקאמרין. עון עקבי יסובני, מאן עקבי. אלין אינון ברזא דמהימנותא. דכתיב, (בראשית כד) וידו אחזת בעקב עשו, דא הוא עקיבא. ואינון עקיבין דמסתפלין בהו תדיר בההוא חובא דדש ביה בר נש תדיר בעקבו. הא חזי, מה כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. בחבלי השוא, דדש ביה בעקבא ולא חייש עליה. ולבתר אתתקף ואתעביד (בחבלי השוא) כעבות העגלה, ואתתקף ההוא חטאה. ואסטי ליה בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

וכאן אינון צדיקייא, דידעין לאסתמרא מחוביהון, ואינון מפשפשין תדיר בעובדייהו. בגין דלא ישתפח עלייהו מקטרגא בהאי עלמא, ולא יסטון עלייהו לעלמא דאתי. דהא אורייתא מתקנא להו ארחין ושבילין למיהף בהו, דכתיב, (משלי א) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום:

ויזכור יוסף את החלומות אשר חלם להם וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (משלי כד) בנפול אויבך אל תשמח ובכשלו אל יגל לבך. תא חזי, קדשא בריך הוא עבד ליה לבר נש, דיוכי ליקרא דיליה, ולשמשא

ימים ולילות, משום שהקדוש ברוך הוא מתרצה בה בתורה תמיד.

ובין שהקדוש ברוך הוא ברא את האדם, נתן לפניו תורה, ולמד אותו בה לדעת את דרכיה. מנין לנו? שכתוב (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ואחר כך, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וסור מרע בינה. פיון שהסתפל בה ולא שמר אותה, עבר על מצות רבונו ונתפס בחטאו.

וכך אותם שעברו על דבר אחד של התורה נתפסו בה. שלמה המלך שהתחכם על כל בני העולם, עבר על דבר אחד של התורה, וגרם לו להעביר ממנו את מלכותו ופלג את המלכות מבנו. מי שעובר על התורה על אחת פמה וכמה.

ויוסף שהיה יודע תורה, ואחיו נפלו בידו, למה גלגל עליהם כל הגלגול הזה, והרי הוא ידע את התורה שלמד אותו אביו? אלא חס ושלום שיוסף גלגל עליהם גלגולים לנקם מהם, אלא כל זה לא עשה אלא להביא את אחיו בנימין אצלו, שתשוקתו היתה אליו, והוא לא השאיר את אחיו לפל, שהרי כתוב ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר וגו', וכל זה כדי שלא יפלו.

רבי יהודה אמר, כשברא הקדוש ברוך הוא את הלבנה, היה תמיד מסתפל בה, ככתוב (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה. השגחתו בה תמיד. וכתוב אז ראה, שהרי השמש בהשגחתו בה מאירה. ויספרה, מה זה ויספרה? כמו שנאמר (איוב כח) מקום ספיר אבניה.

קמיה תדירא, ולאשתדלא באורייתא ימא ולילי. בגין דקדשא ברין הוא אתרעי בה באורייתא תדיר.

ובין דברא קדשא ברין הוא לאדם, יהב קמיה אורייתא, ואוליף ליה בה למנדע ארקהא. מנלן, דכתיב, אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ולכתר, ויאמר לאדם הן יראת ה' היא חכמה וסור מרע בינה. פיון דאסתפל בה ולא נטיר לה, עבר על פקודא דמאריה ואתפס בחוביה.

וכך אינון דעברו על מלה חדא דאורייתא, אתפסו בה. שלמה מלכא דאתחכם על כל בני עלמא, עבר על מלה חדא דאורייתא, וגרים ליה לאתעברא מלכותיה מניה, ולאתפלגא מלכותא מן בנוי. מאן דאעבר על אורייתא על אחת פמה וכמה.

ויוסף דהוה ידע אורייתא, ואחוי נפלו בידיה, אמאי גלגל עליהו כל גלגולא דא. והא איהו ידע אורייתא דאוליף ליה אבוי. אלא, חס ושלום דיוסף גלגל עליהו גלגולין לנקמא מנייהו. אלא כל דא לא עבד, אלא לאייתאה לאחיה בנימין לגביה, דתאובתיה הוה לגביה. ואיהו לא שבק לאחוי למנפל, דהא כתיב, ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר וגו', וכל דא בגין דלא ינפלון.

רבי יהודה אמר, כד ברא קדשא ברין הוא לסיהרא, הוה אסתפל בה תדיר, כדכתיב, (דברים יא) תמיד עיני ה' אלהיך בה, אשגחותא דיליה בה תדיר, וכתיב אז ראה, דהא שמשא באשגחותא דיליה בה, אתנהיר. ויספרה, מאי ויספרה, פמה דאת אמר, (איוב כח) מקום ספיר אבניה.

הַבִּינָה, דַּאִיָּהּ יִתְבָּא בְּתַקוּנָא, בְּתַרְסֵר
בְּשָׁנִים עֶשֶׂר תַּחֲוּמִים מְחַלְקַת
לְשִׁבְעִים שָׁרִים, הַתְקִין אוֹתָהּ
בְּשִׁבְעָה עֲמוּדִים עֲלִיוֹנִים לְהַאֲזֵר
וְלִשְׁכַּת עַל שְׁלֹמוֹת. וְגַם חֲקָרָה,
לְהַשְׁגִּיחַ עָלֶיהָ תָּמִיד, פַּעַם אַחַר
פַּעַם, שְׂאִין פּוֹסֵק לְעוֹלָמִים.

אַחַר כֵּן הִזְהִיר אֶת הָאָדָם וְאָמַר,
וַיֹּאמֶר לְאָדָם הֵן יֵרָאֵת ה' הַיָּא
חֲכָמָה וְסוּר מֵרַע בִּינָה, שְׁהָרִי הַיָּא
מִתְעַשְׂרַת עַל הַתַּחֲוּנוֹנִים לִירָא
וְלִדְעַת אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּגִלְגָּלָה. וְסוּר מֵרַע בִּינָה, בְּרוּר
מִהַפְסֻלַּת שְׁלֵא לְקָרֵב עִמּוֹ, וְאִז
הַשְׁגָּחַת [הַמְצִיאוֹת] הַבִּינָה לְדַעַת
וְלַהֲסַתְּפֵל בְּכַבּוּד הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן.
רַבִּי יוֹסִי קָם לִילָה אֶחָד לְהַשְׁתַּדֵּל
בְּתוֹרָה, וְהָיָה שֵׁם עִמּוֹ יְהוּדִי אֶחָד
שֶׁפָּגַשׁ בּוֹ בְּאוֹתוֹ הַבֵּית. פִּתַּח רַבִּי
יוֹסִי וְאָמַר, (מְשַׁלִּי י) לֹא יוֹעִילוּ
אוֹצְרוֹת רְשַׁע וְצַדִּיקָה תְּצִיל מִמּוֹת.
לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רְשַׁע - אֵלּוּ הֵם
שְׁלֵא מִשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה, וְהוֹלְכִים
אַחַר דְּבָרֵי הָעוֹלָם וְלִכְנֵס אוֹצְרוֹת
רְשַׁע. מַה כְּתוּב? (מְהֵלֵת ה) וְאָבָד
הָעֶשֶׂר הַהוּא בְּעִנְיָן רַע, מִשּׁוֹם
שֶׁהֵם אוֹצְרוֹת רְשַׁע.

וְצַדִּיקָה תְּצִיל מִמּוֹת - אֵלּוּ
שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בְּתוֹרָה וְיוֹדְעִים
דְּרַבְּנֵיהּ לְהַשְׁתַּדֵּל בָּהּ, שְׁהָרִי
הַתוֹרָה נִקְרֵאת עֵץ חַיִּים, וְנִקְרֵאת
צַדִּיקָה, שְׁכַתוּב (דְּבָרִים ו) וְצַדִּיקָה
תִּהְיֶה לָנוּ.

דְּבָר אַחַר וְצַדִּיקָה תְּצִיל מִמּוֹת - זו
צַדִּיקָה מִמָּשׁ, וְהִיא בְּשָׁנֵי גִּוְנִים
וּבְשָׁנֵי צַדִּיקִים. קוֹרָא לוֹ תוֹרָה
וְקוֹרָא לוֹ צַדִּיקָה, וְהַסֵּל אֶחָד.

אָמַר אוֹתוֹ הַיְהוּדִי, וְקוֹרָא לוֹ
שְׁלוֹם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כֵּן זֶה וְדַאי
שְׁנִקְרֵאת שְׁלוֹם. קָם אוֹתוֹ הַיְהוּדִי
וְהִשְׁתַּחֲוֶה עִמּוֹ. פִּתַּח אוֹתוֹ הַיְהוּדִי

רַבִּי יוֹסִי, הַכִּי הוּא וְדַאי

וְדַבְּתַר אֲזַהֵר לִי לְבַר נֶשׁ, וְאָמַר וַיֹּאמֶר
לְאָדָם הֵן יֵרָאֵת יי הַיָּא חֲכָמָה וְסוּר
מֵרַע בִּינָה. דְּהֵאִי מִתְעַשְׂרָא עַל תַּתְּאִי,
לְדַחֲלָא וְלִמְנַדַּע לִי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּגִינָה. וְסוּר מֵרַע בִּינָה, בְּרִירוֹ מִפְּסוּלוֹתָא,
דְּלֹא לְמִקְרַב בְּהַדְּיָה. וְכַדִּין אֲשַׁחֲוּתָא (מ"א
אֲשַׁחֲוּתָא) דְּבִינָה, לְמַנְדַּע וְלֹאֲסַתְּפֵלָא בִּיקְרָא
דְּמִלְכָּא עֲלֵאָה.

רַבִּי יוֹסִי קָם בְּלִילְיָא חַד לְאֲשַׁתְּדֵּלָא
בְּאוּרִייתָא, וְהָוָה תַּמָּן עֲמִיָּה חַד יוּדַאי,
דְּאֲעָרַע בֵּיהּ בְּהֵוּא בֵּיתָא. פִּתַּח רַבִּי יוֹסִי
וְאָמַר, (מְשַׁלִּי י) לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רְשַׁע וְצַדִּיקָה
תְּצִיל מִמּוֹת. לֹא יוֹעִילוּ אוֹצְרוֹת רְשַׁע, אֲלִין
אִינוּן דְּלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, וְאֲזִלִּי בְּתַר
מְלִי דְּעֵלְמָא, וְלִמְכַנְשׁ אוֹצְרִין דְּחִירְבָא. מַה
כְּתִיב, וְאָבָד הָעֶשֶׂר הַהוּא בְּעִנְיָן רַע. בְּגִין
דְּאִינוּן אוֹצְרוֹת רְשַׁע.

וְצַדִּיקָה תְּצִיל מִמּוֹת, אֲלִין דְּמִשְׁתַּדְּלִי
בְּאוּרִייתָא, וְיִדְעִין אוּרְחָהּ
לְאֲשַׁתְּדֵּלָא בָּהּ. דְּהָא אוּרִייתָא עֵץ חַיִּים
אֲקָרִי, וְאֲתַקְרִיאַת צַדִּיקָה. דְּכַתִּיב, וְצַדִּיקָה
תִּהְיֶה לָנוּ.

דְּבָר אַחַר, וְצַדִּיקָה תְּצִיל מִמּוֹת, דָּא צַדִּיקָה
מִמָּשׁ, וּבְתַרִּין גִּוְוִינִין אִיהוּ, וּבְתַרִּין
סְטָרִין. קָרִי בֵּיהּ אוּרִייתָא, (דְּ קַצַּט ע"ב) וְקָרִי
בֵּיהּ צַדִּיקָה, וְכֹלָא חַד.

אָמַר הַהוּא יוּדַאי, וְקָרִי בֵּיהּ שְׁלוֹם. אָמַר

דַּאֲקָרִי שְׁלוֹם. קָם הֵהוּא יוֹדָאֵי, וְאַשְׁתַּתַּף
בְּהִדְיָה, פִּתַּח הֵהוּא יוֹדָאֵי וְאַמְר, (משלי כח) עוֹבֵד
אֲדַמְתּוּ יִשְׁבַּע לְחֵם וּמְרַדֵּף רִיקִים יִשְׁבַּע רִישׁ.
הַאִי קָרָא קְשִׁיא, וְכִי שְׁלֵמָה מְלַכָּא דְאִיהוּ
חַפִּים מִכָּל בְּנֵי עַלְמָא, הֵיךְ אָמַר דִּישְׁתַּדַּל בַּר
נֶשׁ לְמַפְלַח אַרְעָא וְלֹא שְׁתַּדַּלָּא אַבְתָּרִיָּה,
וַיִּשְׁבּוּק חַזִּי עַלְמָא.

אַרְא רְזָא אִיהוּ. פִּתַּח וְאַמְר, (בראשית ב) וַיִּקַּח יְיָ
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן
לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ, וְאוֹקְמוּהָ בְּרִזָּא דְקַרְבְּנִין
אִיהוּ. תָּא חַזִּי, לְעִבְדָּהּ, דָּא מְלַכָּא עַלְמָה.
וּלְשִׁמְרָהּ, דָּא מְלַכָּא תַתְּאָה. עַלְמָא עַלְמָה,
וְעַלְמָא תַתְּאָה. לְעִבְדָּהּ (לְכַוְנָא) בְּרִזָּא דְזִכּוֹר,
וּלְשִׁמְרָהּ בְּרִזָּא דְשִׁמּוֹר.

וּבְגִין כֵּן, עוֹבֵד אֲדַמְתּוּ, דָּא גֵן עֵדֶן.
דְּאַצְטְרִיף לְמַעְבַּד וּלְמַפְלַח, וְלֹא מְשַׁכָּא
לָהּ בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא. וְכֵד אַתְּבְּרָא וְאַתְּמַשְׁכָּא
לָהּ בְּרַכָּאן מְלַעֲיָלָא, אִיהוּ נְמִי אַתְּבְּרָהּ בְּהִדְיָה.
תָּא חַזִּי, דְכַהֲנָא דְמִבְּרָהּ, מַתְבְּרָהּ. כְּמָה דְאֵת
אַמְר, (במדבר ו) וְאֲנִי אֲבָרְכֶם. וּבְגִין כֵּן, עוֹבֵד
אֲדַמְתּוּ יִשְׁבַּע לְחֵם, דָּא הוּא מְזוֹנָא דְלַעֲיָלָא.
וּמְרַדֵּף רִיקִים, מָאן דִּיתַדְבַּק בְּסִטְרָא אַתְּרָא,
דְּאִיהוּ מְרַדֵּף רִיקִים. יִשְׁבַּע רִישׁ וְדָאֵי. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי, זַפְּאָה אַנְתָּ, דְזִכִּיתָ לְהַאִי מְלָה.

תו פִּתַּח וְאַמְר קָרָא אַבְתָּרִיָּה, (משלי כח) אִישׁ
אֲמוֹנוֹת רַב בְּרִכּוֹת, דָּא הוּא בַר נֶשׁ
דְּמַהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בֵּיה, כְּגוֹן
רַבִּי יִיסָא סְבָא. דָּאָף עַל גַּב דְּהוּהָ לִיָּה מִיכְלָא
דְּהוּהָ יוֹמָא לְמִיכַל, לָא הוּהָ מַתְקִין לִיָּה עַד
דְּשִׁאִיל מְזוֹנִיָּה קָמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא. לְבַתַּר
דְּצִלִי צְלוּתִיָּה וְשִׁאִיל מְזוֹנִיָּה קָמִי מְלַכָּא,
כְּדִין הוּהָ מַתְקִין. וְהוּהָ אָמַר תְּדִיר, לָא נְתַקִּין,
עַד דִּינְתַנּוֹן מִבֵּי מְלַכָּא.

וְאַמְר, (משלי כח) עוֹבֵד אֲדַמְתּוּ
יִשְׁבַּע לְחֵם וּמְרַדֵּף רִיקִים יִשְׁבַּע
רִישׁ. הַפְּסוּק הֵזֶה קָשָׁה, וְכִי
שְׁלֵמָה הַמְּלִיף, שְׁהוּא חֲכָם מִכָּל
בְּנֵי הָעוֹלָם, אֵיף אָמַר שְׂיִתְאַמֵּץ
אָדָם לְעוֹבֵד אֶת הָאֲדָמָה
וְלֹא שְׁתַּדַּל אַחֲרֶיהָ וַיַּעֲזֹב חַזִּי
עוֹלָם?.

אַרְא סוּד הוּא. פִּתַּח וְאַמְר,
(בראשית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת
הָאָדָם וַיְנַיְחֵהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ
וּלְשִׁמְרָהּ, וּבְאֲרוּחֵהּ שְׁהוּא בְּסוּד
הַקְּרַבְּנוֹת. בַּא רְאָה, לְעִבְדָּהּ - זֶה
הַמְּלִיף הַעֲלִיּוֹן. וּלְשִׁמְרָהּ - זֶה
הַמְּלִיף הַתַּחְתּוֹן. הָעוֹלָם הַעֲלִיּוֹן
וְהָעוֹלָם הַתַּחְתּוֹן. לְעִבְדָּהּ - (לְכַוְנָא)
בְּסוּד שֶׁל זְכוֹר. וּלְשִׁמְרָהּ - בְּסוּד
שֶׁל שְׁמוֹר.

וּמִשּׁוּם כֵּן עוֹבֵד אֲדַמְתּוּ זֶה גֵן
עֵדֶן, שְׁצִרִיף לַעֲשׂוֹת וְלַעֲבֹד
וְלַמְשִׁיךְ לָהּ בְּרִכּוֹת מְלַמְעֵלָה,
וּכְשִׁמְתְּבְּרָכָת וּנְמַשְׁכּוֹת לָהּ
בְּרִכּוֹת מְלַמְעֵלָה, גַּם הוּא
מַתְבְּרָהּ עִמָּה. בַּא רְאָה שְׁהַכְתֵּן
שְׁמִבְּרָהּ מַתְבְּרָהּ, כְּמֵו שְׁנַאֲמַר
(במדבר ו) וְאֲנִי אֲבָרְכֶם. וּמִשּׁוּם כֵּן
עוֹבֵד אֲדַמְתּוּ יִשְׁבַּע לְחֵם - זֶהוּ
הַמְּזוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמְרַדֵּף רִיקִים -
מִי שְׂיִתְדְּבַק בְּצַד הָאֲחֵר שְׁהוּא
מְרַדֵּף רִיקִים - יִשְׁבַּע רִישׁ וְדָאֵי.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, אֲשֶׁרִיף שְׁזִכִּיתָ
לְדַבֵּר הֵזֶה.

עוֹד פִּתַּח וְאַמְר פְּסוּק אַחֲרָיו,
(משלי כח) אִישׁ אֲמוֹנוֹת רַב בְּרִכּוֹת.
זֶהוּ אָדָם שְׁבֹו אֲמוֹנַת הַקְּדוּשׁ
בְּרוּף הוּא, כְּמֵו רַבִּי יִיסָא הַנֶּזְקֵן,
שְׁאָף עַל גַּב שְׁהִיָּה לוֹ מְאָכַל שֶׁל
אוֹתוֹ הַיּוֹם לְאָכַל, לֹא הִיָּה מַתְקִין
אוֹתוֹ עַד שְׁהִיָּה מְבַקֵּשׁ מְזוֹנוֹ
לְפָנֵי הַמְּלִיף הַקְּדוּשׁ. אַחַר
שְׁהַתְּפַלֵּל תְּפַלְתּוֹ וּבִקֵּשׁ מְזוֹנוֹ
מִלְּפָנֵי הַמְּלִיף, אָז הִיָּה מַתְקִין.
וְהִיָּה תְּמִיד אוֹמֵר: לֹא נְתַקִּין עַד
שְׂיַנְתְּנוֹן מִבֵּית הַמְּלִיף.

וְאִין לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה, בְּגִין דְּלֹא בְעָא
לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרִייתָא, דְּאִיהִי חֵיין
דְּעֵלְמָא דִּין, וְחֵיין דְּעֵלְמָא דְאַתִּי. הַשְׁתָּא
דְּאִיהִי שְׁעָתָא לְאַשְׁתְּדָּלָא בְּאוּרִייתָא, נִשְׁתְּדַל.
פְּתַח הֵהוּא גַבְרָא בְרוּזָא דְחֵלְמָא וְאָמַר,
וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם
לָהֶם וְגו'. וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת, וְכִי
יוֹסֵף אָמַאי (נ"א אָמַר א) אָדְכֵר לֹון אֵינֹון חֲלוֹמוֹת
דְּחָלַם לָהּוּ. וּמָה סַגִּיא לִיהּ אֵלֹו לָא אָדְכֵר
לָהּוּ, דְּהָא יוֹסֵף חֲפִים הָוָה, וְכַתִּיב, כָּל עָרוֹם
יַעֲשֶׂה בְדַעַת וְכַסִּיל יִפְרֵשׁ אֹולַת.

אָבֵר, כִּיִּין דְּחֵמָא דְּאֵינֹון אָתוּ, וְסַגִּי לִיהּ
אָפִין עַל אַרְעָא. כְּדִין אָדְכֵר מִמָּה
דְּחָלַם לָהּוּ, כַּד הָוָה עֲמָהוּן. דְּכַתִּיב, וְהִנֵּה
קָמָה אֲלַמְתִּי וְגַם נִצְבָה וְהִנֵּה תַסְבִּינָה
אֲלַמוּתִיכֶם וְתַשְׁתַּחוּיִן לְאַלְמְתִּי. אָמַר יוֹסֵף
בְּשַׁעְתָּא דְּחֵמָא דְּכַרְעִין אַחוּי קַמִּיהּ. דְּכַתִּיב,
וַיָּבֹאוּ אַחֵי יוֹסֵף וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּסִים אַרְצָה,
כְּדִין וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם.
דְּהָא חֵמָא דְּהוּוּ מִתְקַיְימִי.

תוּ, וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר חָלַם,
אָדְכֵר לֹון. בְּגִין דְּלִית נִשְׁיֹו קַמִּי קַדְשָׁא
כְּרִיף הוּא, דְּהָא חֵלְמָא דְּאִיהוּ טְבָא, בְּעֵי כַר
נִשׁ לְאַדְפְּרָא לִיהּ דְּלֹא יִתְנַשִּׁי, וְכְדִין אַתְקַיְימִים.
דְּהָא כְּמָה דְּאַתְנַשִּׁי קַמִּיהּ דְּכַר נִשׁ, הַכִּי
אַתְנַשִּׁי עֲלִיהּ.

הָא חֲזִי, חֵלְמָא דְּלֹא אַתְפֹּשֵׁר, כְּאַגְרָתָא דְּלֹא
מִתְקַרְיָא, וְתָא חֲזִי, בְּגִין דְּלֹא אָדְכֵר,
כְּמָאן דְּלֹא יָדַע לִיהּ. וְעַל דָּא, מָאן דְּאַתְנַשִּׁי
מִגִּינָה חֵלְמָא וְלֹא יָדַע לִיהּ, לֹא קַיְימָא עֲלִיהּ
לְאַתְקַיְימָא. וּבְגִין דָּא יוֹסֵף הָוָה דְּכִיר
חֵלְמִיהּ, בְּגִין לְאַתְקַיְימָא. בְּגִין דְּלֹא יִתְנַשִּׁי
חֵלְמָא מִגִּינָה לְעֵלַם, וְהוּוּ מַחֲפָה לִיהּ תְּדִיר.

וְאִין לְהַעֲשִׂיר לֹא יִנְקָה, מִשּׁוּם
שְׁלֹא רָצָה לְהַשְׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה,
שֶׁהִיא חֲחִים שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה
וְהַחֲחִים שֶׁל הָעוֹלָם הַבֶּא. עַכְשָׁו
שֶׁהִיא הַשְּׁעָה לְהַשְׁתְּדֵל בַּתּוֹרָה -
נִשְׁתְּדַל.

פְּתַח אוֹתוֹ הָאִישׁ כְּסוּד הַחֲלוֹם
וְאָמַר, וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת
אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וְגו'. וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף
אֶת הַחֲלוֹמוֹת, וְכִי לָמָּה יוֹסֵף וְאִי-
[א] זָכַר לָהֶם אוֹתָם הַחֲלוֹמוֹת
שֶׁחָלַם לָהֶם, וּמָה הוֹעִיל לוֹ אֵלֹו
לֹא הִזְכִּיר לָהֶם, שֶׁהֲרֵי יוֹסֵף הִיָּה
חֲכָם, וְכַתוּב כָּל עָרוֹם יַעֲשֶׂה
בְדַעַת וְכַסִּיל יִפְרֵשׁ אֹולַת?

אָבֵר כִּיִּין שְׂרָאָה שְׁהֶם בָּאוּ
וּמִשְׁתַּחֲוּיִים לוֹ אַפְּסִים עַל הָאָרֶץ,
אִז נִזְכַּר מִמָּה שֶׁחָלַם לָהֶם
כְּשֶׁהִיָּה עֲמָהֶם, שֶׁכַּתוּב וְהִנֵּה
קָמָה אֲלַמְתִּי וְגַם נִצְבָה וְהִנֵּה
תַסְבִּינָה אֲלַמְתִּיכֶם וְתַשְׁתַּחוּיִן
לְאַלְמְתִּי. אָמַר יוֹסֵף בְּשַׁעְתָּהּ
שְׂרָאָה שְׁכוּרְעִים אַחֵי לְפָנָיו,
שֶׁכַּתוּב וַיָּבֹאוּ אַחֵי יוֹסֵף
וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ אַפְּסִים אַרְצָה, אִז
וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת אֲשֶׁר
חָלַם, שֶׁהֲרֵי רָאָה שְׁהֶם קַיְימִים.

עוֹד, וַיִּזְכּוּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלוֹמוֹת
אֲשֶׁר חָלַם - זָכַר אוֹתָם, מִשּׁוּם
שֶׁאִין שְׂכַחָה לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא. שֶׁהֲרֵי חֲלוֹם שֶׁהוּא טוֹב,
צְרִיף אָדָם לְהִזְכִּירוֹ, שְׁלֹא יִשְׁכַּח,
וְאִז מִתְקַיְימִים, שֶׁהֲרֵי כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁכַּח
לְפָנָי הָאָדָם, כְּףָּ נִשְׁכַּח עֲלָיו.

כֹּא רָאָה, חֲלוֹם שְׁלֹא נִפְתַּר,
כְּאַגְרָת שְׁלֹא נִקְרָאָה. וְכֹא רָאָה,
מִשּׁוּם שְׁלֹא נִזְכַּר, כְּמִי שְׁלֹא
הִכִּיר אוֹתוֹ. וְעַל זֶה, מִי שֶׁנִּשְׁכַּח
מִמֶּנּוּ חֲלוֹם וְלֹא יָדַע אוֹתוֹ, לֹא
עוֹמֵד עֲלָיו לְהַתְקַיְימִים. וּמִשּׁוּם זֶה
יוֹסֵף הִיָּה זוֹכֵר אֶת חֲלוֹמוֹ, כְּדִי
לְהַתְקַיְימִים, מִשּׁוּם שְׁלֹא יִשְׁכַּח
הַחֲלוֹם מִמֶּנּוּ לְעוֹלָם, וְהִיָּה תְּמִיד
מִצְפָּה לוֹ. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מִרְגָּלִים

אתם. הוא זכר את החלום, אבל לא אמר להם דבר, אלא מרגלים אתם.

פתח רבי יוסי ואמר, (קהלת ה) כי בא החלום ברוב ענין וקול פסיל ברוב דברים. כי בא החלום ברוב ענין, הנה פרשוה שפמה הם העוזרים בחלום, וממנים דרגות על דרגות, עד שהחלומות מהם כלם אמת, ומהם שיש בהם אמת וכזב. אבל לאותם צדיקי האמת, אין מתגלים להם דברים כוזבים כלום, אלא כלם אמת.

בא ראה דניאל מה כתוב בו, (דניאל א) אז לדניאל בתזיון הלילה טוד גלה, וכתוב (שם ט) דניאל ראה חלום בהיותו ישן על משכבו, אז כתב את החלום. ואם יש בו דברים כוזבים, למה נכתב בין הכתובים? אלא אותם צדיקי אמת, בשעה שגשמותיהם עלויות, לא מתחברים בהם אלא דברים קדושים, שמודיעים לו דברי אמת, דברים קימים, שלא משקרים לעולמים.

ואם תאמר, הנה שנינו שדוד המלך לא ראה חלום טוב, הנה נשמע שהיה רואה דוד דברים שלא אמת? אלא ודאי, כל ימיו היה משתדל לשפף דמים ונלחם קרבנות, וכל חלומות לא היו אלא חלומות רעים, הרבן ושקמה ודם ושפיכות דמים, ולא חלום של שלום.

ואם תאמר, לאדם טוב מראים חלום רע? כך זה ודאי. כל אותם רעות שעתידים להשיג - על אותם שעוברים על דברי תורה, ואותם ענשים שעתידים להענש בעולם ההוא כלם רואה, כדי שכל שעה תהיה נראת אדונו עליו. והנה העירו שכתוב (קהלת א) והאלהים

ויאמר אליהם מרגלים אתם, איהו דכיר חלמא. אבל מלה לא אמר לון, אלא מרגלים אתם.

פתח רבי יוסי ואמר, (קהלת ה) כי בא החלום ברוב ענין וקול פסיל ברוב דברים. כי בא החלום ברוב ענין, הא אוקמוה. דכמה אינון סמיכין בחלמא, וממנן דרגין על דרגין. עד דחלמין מנהון קשוט כלהו, ומנהון דאית בהון קשוט וכדיבו. אבל לאינון זפאי קשוט, לא אתגלי לון מלין פדיבן פלום, אלא כלהו קשוט.

תא חזי, דניאל מה כתיב ביה, (דניאל ב) אדין לדניאל בחזווא די ליליא (דף ר ע"א) רזא גלי. וכתוב, (דניאל ט) דניאל חלם חזה וחזוי ראשה על משפביה באדין חלמא כתב. ואי אית ביה מלין פדיבן, אמאי איכתיב בין כתובים. אלא אינון זפאי קשוט, בשעתא דנשמתהון סלקין. לא מתחברן בהו, אלא מלין קדישין. דאודעין לון מלי דקשוט, מלין קיימן דלא משקרן לעלמין.

ואי תימא, הא תנן דדוד מלפא לא חמא חלמא טבא. הא אשתמע דהוה חמי דוד מלין דלא קשוט. אלא ודאי, כל יומיו הוה משתדל לאושדא דמין, ואגח קרבין, וכל חלמוי לא הוו אלא חלמין בישין. חורבא ושוממונתא ודמא ואושידו דדמין, ולא חלמא דשלם.

ואי תימא, לבר נש טב אחזיאו ליה חלמא בישא, הכי הוא ודאי. כל אינון בישין דזמינין לאתדבקא על אינון דעברי על פתגמי דאורייתא, ואינון עונשין דזמינין לאתענשא בהווא עלמא, פלהו חמי. בגין דכל שעתא יהא דחילו דמריה עליה, והא אתערו. דכתיב, (קהלת א)

(קהלת א)

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֵׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שִׁקֵּר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ט"ו לא תשבת מפי זרעו

תקליטור אוזרות הזוהר וכו':
12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד ...

לא תשיכיל וזוהיין לזרבות תורה ויראת שמים בגוים

במות החבור שקי,
 ספר הזוהר המדויק
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברהמים

"בדאי חמורא דילך
 דאיתו ספי הוהר
 יפקון מיה מן גלותא
 ברהמי"



"קול הזוהר"
 שיעורים
 בזוהר היומי
 בטלפון
 0722-990044

מפעל
 הזוהר
 העולמי
 נחל לכיש 24/8
 בית שמש
 054-843-6784

תקון
 הזוהר
 פשרים
 מוסרי
 מילדי
 ספרים
 ערבדים
 פסח
 ציטות
 קבלת
 שבת
 שיעור
 עיוני
 תיקון
 הברית
 ועוד

רוצה להיות מליונר בעז"ה?
לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה
 לקבלת הספרים ערכה של שעה,
 גדולי ישראל והזוהר,
 תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!
פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
 רחוב נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש
 טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

